

Francie 99

Kronika vodáckého zájezdu TJ Solidus

30. 6. – 16. 7. 1999

Středa 30.6.

Sraz, stanovený na druhou hodinu odpolední si většina nezodpovědných členů stanovila až na čtvrtou a tím pádem došlo nečekaně ke zpoždění. Dalším důvodem ke zpožděnému odjezdu bylo množství protichůdných příkazů od nesjednoceného vedení.

V rámci příprav se aktivní jedinci pod vedením Edy mladšího pokusili postavit kuchyňský stan – povedlo se. Dále se dívčí osazenstvo zabývalo roztríděním potravin do správných beden... Jiná skupina se chopila opravy vleku a zcela ojedinělou skupinu (jednočlennou) vytvořil Martin F., který přidělával na vlek zcela ojedinělou skříňku na naše, zcela ojedinělé, gumicuky. Ačkoliv zbytek vedení považoval tuto montáž za zbytečnou ztrátu času, později se ukázalo, že tato skříňka je velmi praktická. ODJELI JSME! 17:50.

Po strastiplné cestě do ČB (na tábořiště ve Vrbném) jsme po lehkém extempore při otáčení busu pozřeli večeri, postavili stany a šli spát.

Tereza, Honza

Pozn: Extemporem myslí autor to, že vedoucí zájezdu nalákal autobus do místa, kde šlo jen velmi těžko soupravu otočit, ale díky zkušenosti pracovníka firmy Kukabus celá akce proběhla hladce.

Za Kukabus

Honza Kukla

Pozn. k pozn.: Vedení muselo nutně vyzkoušet před přejezdem státních hranic, zda řidičské schopnosti firmy Kukabus se nezhorsily. Zkouška proběhla výborně.

Čtvrtek 1.7.

Milý deníčku, jen velmi nerad ti svěřuji, co se stalo včera večer, protože mi to nikdo nebude věřit. Ale pravdu nelze zamlčet. Včerejší služba po sobě neumyla nádobí. Vlastně částečně umyla, ale ten hrnec od čaje, co umyla, tak strčila do autobusu, který byl ráno zamčený. Tak jsem to nádobí po nich ráno umyl a měl jsem radost, že jsem vykonal dobrý skutek.

Po snídani (mléko, rohlík) jsme vyslali dobrovolníky do ČB, aby koupili věci, které se dají koupit i v Praze, ale kdybychom měli všechno už od začátku, byla by porušena Tradice. Tyto věci byly: pila, štětka, barva, teploměr a komínek k výfuku.

Potom jsme jeli z ČB do Rakous a bylo vedro. Hranice jsme projeli bez problémů a stále bylo vedro. Kdesi v Rakousku nás zastavil policajt a nenašel na autobuse závadu. Asi ve 4 odpoledne jsme dorazili do postupného cíle, místa blízko osady Fachwerk na Štýrské Salze¹ Tam jsme spustili lodě a většina lodí jela pěkně zaříznutým kaňonem. Zbytek jel na kole dvěma různými cestami (přímo a okolo) a večer jsme se sešli v táboře, v kempu cca 2 km nad soutokem Salzy s Enzí.

¹ Kdyby to někdo hledal, je to v Gästlingerských Alpách

Bylo 9 večer a už nebylo takové vedro, ale pořád se dalo jezdit na kole v triku. V kempu bylo indiánské tábory a černá kočka. Provozují tam komerční rafting a svezení stojí cca 500 šilinků.

Jirka Dominec

Pátek 2.7.

Salza po ránu je studená, i když svítí sluníčko. Ještěže aspoň někoho prohnala černá kočka. Bez ní by někteří z nás ani vodu neviděli (vid', Haničko) – a to zrovna

na pod táborem je jako rybník. Za trest² tě na velmi dlouhý výlet na kole vezl masožravý Eda, který ti zrovna včera ukousl kus lokte! Naštěstí z výletu ses vrátila celá (anebo chybějící části těla stihly dorůst).

Družstvo statečných (kteří ovšem statečnost posbírali až dnes, protože provoz je zbytečný hazard) vyrazilo

vzhůru. Nástup do vody je klasický – skokem z utržené lávky do vody. Někdo i s lodí – ještě, že lávka je úzká a rafty v Rakousku kormidlují jen námořníci s řidičkem (raft by mohl řeku přehradit a zbylé lodi by neměly vodu).

Salzu sjedu do půlky i já na kajaku a pak mne vystřídá Honza – řidič. Spodní úsek je těžší, jenomže nikdo si nechce nechat ujít zelňačku a tak se radši neutopí. Věci sušíme za deště a sbíráme, když jsou nejmokřejší. I tak pozdě.

Do Slovinska dojíždíme za tmy a na Aljašov dom nás s busem nepustí, takže hledáme náhradní kemp. Večerní siesta probíhá klasicky – jako v psinci, kde řadí vzteklna. Každý prosazuje svou variantu zítřejšího programu, takže se jde spát po půlnoci a budíček pro nejdůležitější je plánován na 5:00 (musí si k plánovanému výstupu na Triglav připočítat 2 hod. cesty k Aljašovu domu).

Jana Dlouhá

² Černé kočky se za ocas netahají, to je, jako bys tahala za ocas smůlu a neštěstí dohromady.

Sobota 3.7.

Budíček proveden, ovšem ne všichni vstali (výsledný počet odvážlivců = 6). My ostatní v pohodě balíme a razíme směr Vršíč. Nikdo ho netouží zdolat na kole, naopak – málem je udolán autobus, jemuž hrozí, že se v zatáčce zlomí.

Cesta do hor pro nás, mrzáčky, vede k OKNU. Je to asi okno věžní, protože se k němu dost stoupá a nejvíce malomocní před cílem odpadají. OKNO zapoměli zavřít, takže skrz něj táhne a profukuje; přesto nelze prolézt (zlí horolezci uvnitř chřestí karabinami, chtějí asi každého odvážlivce přikovat ke skále a pak si ho nacpat do batohu, který by napěchovali do úzkých partií OKNA, aby skrz něj netáhlo).

Z Vršíče se na kole jede „pětkou“, aspoň v zatáčkách. I tak dojde k menší havárii, při které Majka vytrhá Daně asi 6 drátů, sama ohne kolo do osmičky a obličej si natáhne o 50 %, čímž se všechny otvory zúží a už se z nich nelinou dobrá slova. Zvláště na kratší odbočce k „pramenům“ Soči, protože ta jde do kopce a Majčino kolo po úpravě samovolně brzdí (obličej pak samovolně štěká a prská).

Pod kopcem se plány vícekrát mění – bude se čekat na „horolezce“ s koly, ale není jasné kdo. Krajem se potulují (či u parkoviště na ohrazené ploše na stole polehávají) krvelační Albánci z Kosova a chtějí pojmout za ženu Aničku, která je žádá o vodu. Zachrání ji kouzelný kroužek na prstě oslnivě zářící (tedy ne že by hrdlořezové místo celé Aničky sebrali zlatý prsten i s uříznutým prstem, to ne, prostě je zarazí nevinný a odzbrojující pohled Aniččiných modrých očí).

Do kempu je 20 km z kopce, ale s protivětrem. Šlapeme jako diví, Ivana dokonce jako chytrá horákyně – ani pěšky, ani na kole, prostě kolopěšky. Prasknul jí řetěz - .. až

v táboře, nervy až v táboře, kde nás bratři Moravané chtějí vypudit, vyhnat, uvrhnout do nebytí. Ale večere je dobrá – asi ji vařila Majka pepnými slovy, která jí při vaření knedlíků a ohřívání sekané samovolně plynula z úst.

Jana Dlouhá

The Mountaineers

Je tehdy ráno v šest
a odvážlivců šest
jde bitvu s horou svést,
okolo krav, jichž je asi šest.
Jdou skrz lesy še(le)st(íci)

a skrz vody padající z výšin štěbetajících,
okolo kozorožek a kozorozčat, po
ferratách a převisích, vzhůru k
cíli – metě nejvyšší, na Triglav, vrchol nejvyšší.

V jednu po poledni
dosáhli jsme vrcholu bedny.
Občerstvení, plni sil,
mířili jsme do tišiny údolní,
čtyři a dva schází k řece Soči.
O šesté hodině šest na Zlatorogu,
pak jízda s Jiřím dolů k vody logu.
Z městyse Borovec k Vodenu – kempu,
tam knedlík s uzeným a spaní.

Edáček

Neděle 4.7.

Po večerním extempore s naším autobusem a rozmnožujícími se stany Moraváků ve velmi pěkném a dobře vybaveném kempu a příjemném posezení při osvěžujících nápojích a brambůrkách následuje klidný spánek.

Ráno pohodové posnídání, sbalení stanů a odjezd kolařů místní zkratkou lesem proti proudu Soči k nástupu vodařů k technické památce (lanovka na svoz dřeva). Zde část vodařů sestoupila k řece a udatní mistři vodních sportů oadjeli autobusem ještě výše asi 5-6 km proti proudu k soutěsce, část kolařů je doprovázela a

část odpočívala u vody. Při jízdě po proudu kolaři doprovázely vodařky za vydatné podpory. Dle účastníků byla soutěska hodnocena WWIV. Po dojetí za soutěsku nastala výměna posádek a doplnění kajakářů, vyrážející směr k mostu XXXX Soči. Kolaři za úporného vedra dojíždějí etapy vodařů na parkovišti a kempu plném Čechů

– Trnovo. Zde výměna některých z donucení a odporem k opakovanému sjetí posledního úseku Soči – pro některé slast, pro jiné past.

Večer dobrá mňamka – uvařila mamka – xxxx + rýže, potom porada o odjezdu do Benátek a následuje posilující spánek.

Anna a Dana

Pondělí 5.7.

hlízy nadělí

Trnovo ob Soča kemp, budíček 7:00, snídaně – rýžová kaše, mléko. Odjezd v 9:00 (téměř podle plánu) směr Benátky. Hranice do Itálie zdolána cca v 11:00 hod bez problémů a v Mestre jsem se po telefonickém spojení setkali s Janou F., která zatím nezapomněla česky, takže jsme měli milou průvodkyni. Bus jsme umístili na parkingu na kraji Benátek a ve 13 hodin vyrazili do města. Všichni zamířili do

jeho středu na náměstí. S. Marco. Někteří (kulturnější) vytrvali ve frontě a navštívili katedrálu, zatímco my ostatní jsme kvůli vedru odjeli parníčkem = městským autobusem (č. 1) na lido a tam se ráchali v moři. My někteří jsme jiným člunem = bussem (č. 82) dojeli až k parkovišti, což by-

la hezká projížďka Benátkami. Pro některé (vylosované) byl pobyt zkrácen, neboť měli hlídku u busu (účinnou – vyskytla se totiž individua, která jevila zájem o kola na vleku).

Plánovaný odjezd 21:21 hod. byl dodržen a vyrazili jsme do Francie. Pak nastala tvrdá šichta pro řidiče Honzu, který nás po dálnicích a horských serpentínách přes noc a přes hranice dopravil až k řece Ubaye a v 8:00 na pěkné tábořiště, ale to již je úkol pro kronikáře 6.7., který jistě popíše marný pokus zatábořit na našem známém místě atd.

Ivan Herynek

Úterý 6.7.

Hnis se provalí

Dnešní den se nesl v duchu dojezdu (nočního přejezdu z Benátek). Většina autobusu se probudila až ve Francii na zastávce u jedné pevnosti pár kilometrů za Barcelonnette. Zde pár jedinců vyjelo hledat tábořiště, jiní udělali očistu, zbytek se jen tak poflakoval.

Tábořiště bylo nalezeno asi 20 km za Barcelonnette a asi 13 km před Col de Vars. Byla to taková štěrkovna u řeky Ubai (myšleno samý šutr, kámen, kamínek, kamíneček). Zde se okolo 11:00 udělal snídaňooběd a byl určen odpočinkový plán (15:00 obědovečeře, pak odjezd na vyjížďku na kolech).

Program dopadl tak, že pár jedinců po poledni odjelo směr Col de Vars (2111 m.n.m.), dále středisko Vars, kde je nejrychlejší sjezdovka na světě (vlastní světový rekord v letném kilometru na sjezdových lyžích (a taky na kole – pozn. VDJD)). Ostatní po obědovečeři, která byla posunuta na 17:00, vyrazili na krátké vyjížďky směr blízké kapličky, kostelíčky, pevnosti a pevnůstky, někteří i okouknout blízké Barcelonnette, či řeku Ubayu. Večer se nesl ve smyslu plánů na další den při příjemném posezení u svíčky ve sklenici od okurek. Oheň nebyl povolen zapálit, ač dřevo bylo připraveno.

Tomáš. V.

Středa 7.7.

Ach ouvej, běda

Ráno jsme vstali,
Trochu zaspali,
na vodu zírali,
a zas se nekoupali.

Byla velká zima,
chytla nás rýma
a slunce nikde.

Kolisti odjeli za sluncem,
hned nastal krásný den
a my s busem
na vodu.

Autobus zastavil,
lid lodě vyložil
a všechny nasadil
(jednoho pod mostem odlovil).

Než se Alena rozjela,
tak z vracáku vyjela
a byla pod vodou.

Když už se jel II. úsek,
o šutr se Ivan zasek

a proplaval soutěsku.

III. úsek jeli jen ti zdatnější,
protože je nejtěžší
(a nejkamenitější).

Na začátku posledního úseku nám
rybář pověděl
(o moc víc toho nevěděl),
že po 6. hodině tu nemáme člunko-
vat.

Pak jsme lodě navázali,
busem k jezeru spěchali
a na kolaře čekali.

Abychom si čekání zkrátili,
tak do vody jsme skákali
a plavali.

A tak končí středa,
Ach ouvé, běda.

Majka

Čtvrtek 8.7.

Budíček byl jako obvykle v 7:45 (už podruhé na stejném tábořišti – štěrkopísková savana vydatě porostlá travou a jakýmisi keři, podobnými bezince). Okamžitě (tj. za xxx hod) jsme se rozdělili na dvě skupiny:

cyklistická

Tady měl člověk zase na vybranou – buď pojedete s Edvardovou skupinou, nebo si zvolí vlastní trasu. O té tady nebudeme hovořit, protože si její plán zvolil každý sám. Edvardova výprava měla být asi 60 – 80 km dlouhá, měla začít ve vsi Jausier (1200 m), vystoupat do horského sedla 2 450 m.n.m. a klesnout k údolní přehradě. Podobně to také bylo: Eduardova výprava byla 84,5 km dlouhá, začínala ve vsi Jausier (1258 m) vystoupala do horského sedla 2655 m (převýšení skoro 1400 m) a klesla k údolní přehradě. Během cesty nahoru na horu nás zastihla horská bouřka a cestou dolů nás pronásledovaly zlověstně vypadající mraky, ze kterých asi v 1/3 zpáteční cesty začala bouřit bouřka – naštěstí jsme už byli víceméně v údolí),

po které začal docela intenzivní déšť.

vodácká

Začátek vodácké části tohoto dne je umístěn u klád. Tento úsek jel širší výběr vodáků, vyjma úseku před mostem.

Druhý úsek byl pouze pro otrlejší jedince. WW IV.

V pořadí třetí úsek byl navzdory tvrzení Jiřího těžší, než úsek první – WW II – III.

Ovšem opravdový požitek až přežitek skýtal úsek čtvrtý ústící až do jezera. Někteří jedinci (5 ks) nabyli dojmu, že kilometráž psali úplní amatéři, jejichž představa o divoké vodě začíná a končí na hladině jezera. Jak jsme později zjistili, ani nižší stav vody nesnížil původní obtížnost WW V – VI. Tento úsek připomínal „sedláky u Chlumce“ – nepovolené ztráty 1 a ½ pádla, zničený nezničitelný polyethylén, pravá i levá bota. Cestou byla taková pohoda, že jsme se i sprchovali.

P.S.: Na vyžádání ukazujeme i fotografie.

Lukáš, Tomáš, Jirka, Martin, Honza

9.7. Pátek

Smrdutý pátek

Složíme-li začáteční písmena všech dosud napsaných zápisů v této kronice, získáme slovo Smsbjptd. Toto slovo nic neznamená nejen zdánlivě, nýbrž i doopravdy. Stejně tak je pro p.t. čtenáře zcela bezvýznamné vyprávění o dnešních osudech naší hordy. Proto budu vyprávět o tom, co jsem dělal JÁ. Je třeba sice dubitatio uznat, že je těžko pohledat zajímavější téma.

Nyní mi dovozte bez dalších digresí přistoupit k samému dílu. Probudil jsme se prakticky na stejném místě, na kterém jsem usnul. Nyní však bylo lze viděti zdroj onoho smradu, o kterém se, jak věřím, zmíní zapisovatelé včerejšího dne, i. e. kozích/ ovčích

hoven. Vesele pátilo sluníčko a osvětlovalo naší místní situaci a rozložení okolo busu firmy Kukabus Jana Kukly. Po jistých úkonech jsem šel pomoci Lukášovi a mámě mazat bagetty máslem a jamem a marmeládou. Jiří D. kuchtil kakao. Velmi dobré. Po snídani a hrabošení jsem s ostatními vyrazil od „motýlářů“ k „Durance“ a „díře“.

U mostu před St. Clement jsme pozoroval mariňáky ana nasedají do prakticky všech jetelných skořápek. Například Jiří, Ivana a Adam D. spolu s mými rodiči a Haničkou do raftu, Tomáš do kadžaku atd. Ale JÁ jsem stejně jako Jana Dlouhá jel na kole. Zatímco vodáci i s Ivánkem a Filipem D. bojovali s Neptunovým živlem, já jsme jel po malebné silničce vysoko nad řekou. Projížděl jsem malebnými usedlostmi okolo zelených polí a pastvisek s kravičkami a koníčky. Zastavil jsem na útesu nad „dírou“ a vyčkával příjezdu vodáků v čele s Danou F. Zatímco dole ubývala voda a nahoře čas, napsal jsem pár pohledů a vybral vhodné místo pro fotografování. Vtom se objevili! Vyjeli ze zákrutu „řeky“ a blížili se k inkriminovanému místu. Dvě – tři fotky a rychle na kolo a do Embrunu. Snad se nic nestalo singlující Aleně a Máje! V Embrunu bylo třeba připravit jakési bandory a nasměrovat některé vodáky (e. g. mého tátu). Mezi prvními se přihnal Péťa a vrhl se hned na službení. Uslužbil oběd (byť pozdní) a celá kumpanie se rozdělila na část kopírující mou ranní trasu a mne (spolu se zbytkem); já jsem jel autobusem se zastávkou v centru „Embrunu“ a konečnou u železitéch pramenů v Le Plan – De Phasy (ve skutečnosti to bylo v Risoulu – pozn. VDJD). Tam jsem se napil s Ivanem H. nedobré vody a zatímco jsem doručoval Vaškovi v lázni mobil – debil, nakopl jsem si palec na levé noze. Ještě že to Honza F. nekomentoval! Když se ostatní jakž takž sešli, mohli jsme vyrazit k mostu přes „Durance“, na jejímž „pravém“ břehu jsme spali. A spali a spali a jedli žampionovou polévku a bagetty s dobrou vajíčkovou pomazánkou. Když se „provalilo“, že Aleš má narozeniny, bylo mu blahopřáno, přestože Tereza byla proti a Martin musel zaběhnout po pás do „vody“. Následovala podplachtová seance a vaření pudinku pro oslavence. A pak jsem

STOP!

Nyní máte již dost indicií, milí čtenáři, abyste vypátrali jméno pisatele článku, který se s vámi tímto A BIENPOT!

10.7. Sobota

Rozpáraná kalhota

Ráno jsme se klasicky vzbudili. Podobně jako minulého dne bylo před námi vychutnávání řeky Durance, popř. šlapání do pedálů po blízkém i vzdáleném okolí. Na rozdíl od předešlého dne jsme však sjezd řeky nezačali v St. Clement, ale až nad tzv. „Velkou dírou řeky Durance“.

Do akce byl nasazen raft i další lodě (kajaky, deblovky). Honza K., Honza F. a Aleš se pokusili pod dírou raft převrhnout, na což museli vynaložit nemalé úsilí. Lodě jsme na břeh vytáhli opět v Embrunu, neb zde začíná přehrada, po které se s raftem neplaví nejlépe, háčci hákují, zadák nadává, nálada upadá, posádka se vzájemně shazuje do vody - tak tomu jsme se chytrým zakončením plavby vyhnuli a vládla pohoda.

V Embrunu proběhl nezbytný nákup v Intermarché – hitem dne byly zejména zmrzliny prodávané v balení po třech za 12 franků.

Po konzumaci zmrzlin jsme se vydali na jinou řeku – Guissanne, kterou hodláme jet příštího dne. Cestou jsme ve městě Briançon nabrali do busu dva chrabré koleře (Tomáš a Lukáš). Při vzájemném se srocování nastala mírná desynchronizace, ale vše samozřejmě dobře dopadlo.

Příjezd na plánované tábořiště – tzv. „Rybníky“ vyděsil posádku neznámého karavanu, která se vydala na cestu tak rychle, že si zapoměla zatáhnout u vleku kolečko. Vyhražený prostor jsme vymezili pro postavení kuchyňského stanu, neb zkušení účastníci zájezdu tvrdili, že u Rybníků vždy prší. – měli pravdu; usínáme za charakteristického bušení dešťových kapek na naše stany.

Aleš

11.7. Neděle

Rozmlácený koleje

V 7:30 jsme se probudili do odporné mlhy, po včerejším deštivém dni nic divného, jen škoda, že ještě neprší.

Po vydatné snídani se ti zdatnější vydali do hor, v čele s Edou, směr Col d' Arsine. Z důvodu nepříznivých klimatických podmínek (mlha), jsme pouze doufali, že jdeme tou správnou cestou. Kromě velkého množství turistů, které jsme potkávali, jsme se kochali stejným množstvím krásných květin. Bonbónkem na této výpravě byli z trávy na nás čumící tlustí svišti.

V sedle na nás hodinu čekal Edáček, kterému jsme svým tempem nestíhali. Po doplnění energetických hodnot jsme se vydali na sestup do Col de Lautaret. Po nákupu pohledů a vyplenění Info centra jsme se rozhodli dojít do tábořiště po svých. Cesta vedla pastvinami. V Le Lauzet nás přepadl déšť. Po přivolání autobusu jsme až na rodinku Huliciusů dojeli Busem.

Vodáci měli na programu řeku (spíše potok) Guissanne. Brzo jsme zjistili, že teplota je nesrovnatelně nižší, než jsme byli zvyklí. Obtížnost – 10 km WW II, lehké, 150 m kaskáda – Ivan si zaplavával, úsek končí v Chantemerle. Jediní, kdo jeli dál, byl Jiří s Tomášem – 5 km WW IV. Po navázání lodí odjezd do tábořiště, jídlo.

Večer jsme se rozhodli navštívit místní kulturní zařízení – hospodu. Otestovali jsme místní pivo – černé – světlé – palačinku – zmrzlinový pohár. Vypili jsme trapně hospodu, tak jsme šli do vedlejší (otevřena pouze do 1:00 hod --vyhození). Večerka v 1:00.

Lukáš a Alena

12.7. Pondělí

Z našich vigvamů „U Rybníků“ jsme se vyhrabali okolo osmé. Celý kmen se rozdělil na dvě početně rozdílné skupiny. Jako první vyrazil kolmo do sedla Col de Galibier náčelník „odpružené kolo“. V těsném závěsu za ním vyrazili další odvážní.

Ostatní soukmenovci se zbaběle nechali odvézt železným ořem až do míst, která se nazývají Col de Lautarette. Náčelníka – Odpružené kolo a jeho Hatátitlá – Meridu jsme skalpovali asi 2 km před Col de Lautarette. Ovšem, než osedlala línější část výpravy, náčelník nás dohnal. Odhodlaně jsme tedy začali dupat do kol a zoufale se snažili vyjet až nahoru do sedla, které je proslulé okresním nevýznamným cyklistickým závodem

Tour de France. Přes propocené mokasíny jsme natáhle teplejší oděv a pracně našlapané metry (výškové!) se začaly ztrácet až za obzorem prérie. Po sjezdu – výjezdu – a sjezdu nás náhle přes čenichy praštila vůně bramborové kaše a smaženého kojota. S nacpanými žaludky jsme se nalodili do železného oře a přepravili se do horského střediska Albertville a vrhli se kvapem vyrabovat zdejší Super Marché. To nás svou gigantickou velikostí tak překvapilo, že jsme bledým tvářím rychle zaplatili své skrovné nákupy a co nejrychleji opustili toto teepee. Další hodina cesty znamenala přesun na tábořiště u pískovny na řece Isére, kde železný oř nadobro zdechnul. Zde jsme opět rozbili své vigvami a rada starších tvořená našimi sqaw rozhodla o druhu večere. Poté byl program velmi individuální.

Hawk – domluvil jsem.

Tereza, Honza

13.7. Úterý

Proč jezdíme na divokou vodu, proč chodíme do hor? Každý z nás má trochu jiné důvody, přesto tři hlavní nejspíš jsou – být pohromadě s lidmi podobného ražení, s kamarády, vidět kusy přírody, které bychom jinak neviděli a pak zažít dobrodružství. U každého z nás je jiný poměr těchto důvodů, přesto každý z nás svůj kousek „adrenalinu“ na zájezdech hledá. Že tohle naše hledání je spojené s určitým rizikem, si uvědomuje někdo hodně, někdo velice málo. Většinou je to otázka pár škrábanců a modřin – výjimečně přijde na řadu šití, sádra. A pak na jednu jednoho dne dopadne vše daleko hůř – za slunného dne nám řeka Isére vezme Danu...

Všichni v okolí začnou přemýšlet, co měli udělat jinak, co by se stalo, kdyby ...kdybych šel s nimi, kdybych jim tohle zakázal, tohle vzkázal, stál tady a ne támhle ... Pozdě, karty osudu už byly rozdány.

Naše kdyby musíme nasměrovat do budoucna – co udělat, aby pravděpodobnost takových hrozných věcí, jako se staly dnes, byla co nejmenší – protože vyloučit je nemůžeme nikdy, náhoda je blbec. Velice účinné bude do přírody vůbec nejezdit, skončit několik desítek let trvající tradici zájezdů Solidusu, případně provozovat pouze bezpečné sporty (podle definice IPB pojišťovny to jsou kuželky, kulečnick a šachy) – ale ještě tady máme auta, infarkty, viry...

Ještě je tu jedna možnost – že budeme jezdit dál, budeme jezdit spíš asi nudnější řeky, zajímavější budeme dělat spíš doprovodný program a hlavně budeme jezdit jako parta, kde každý bude koukat daleko více po těch ostatních, co se jim děje, nepotřebují-li pomoc. Možná je to jen utopie, ale třeba ne. Uvidíme.

Jirka Dlouhý

14.7. Středa

Do zamračeného rána se každý probudil v kolik (hodin) chtěl. K snídani byla tradičně bageta s marmeládou nebo s pomazánkou. Nikdo nikoho do ničeho nenutil a každý si mohl dělat, co chtěl. Nakonec několik skupin vyrazilo na kola. Já osobně (Ivánek) po cyklistické stezce, která byla kupodivu po proudu i proti téměř z kopce. Večer byla večere a oběd: polévka s bagetou. Na závěr vedení rozhodlo, že i přes zákazy (které nás, mimochodem provázely celou Francií) rozděláme oheň. Nebylo to lehké! Tropické deště, které poslední den a noc řádily, rozmáčely všechno dřevo v okolí.

Po dohodě Petra s Filipem, jestli bude oheň světelný, nebo tepelný, vzniklo pár pokusů o něco, což spíše připomínalo krátké kouřové signály. Po čase se jim podařilo rozdělát oheň, který byl tepelný, místy i světelný. Oheň se rozhořel. Časem mu mohly konkurovat jen ohňostroje, jimiž Francouzi oslavovali dobytí Bastily, která byla nedobytná. K oživení ohnopřísedících chtěl přispět Jiří, když přinesl kytaru. Nakonec na kytaru zahrál jen Aleš, jehož píseň byla sice krátká, ale hezká i když ji nikdo neznal.

Po pokusu o oživení se někteří odvážlivci sami oživilí koupelí v řece. Ostatní se začali trousit do svých stanů.

Vašek, Ivan

15. 7. čtvrtek

Ráno jsme se probudili, nasnídali, Jirka Dlouhý a Martin Faltys odjeli vyřizovat na úřady.

Protože bylo hezky, my ostatní jsme dali sušit stany, rafty, trepky, vesty a podobné nezbytnosti a potom pod vedením majitele firmy Kuklatour uklízeli v autobuse. Naštěstí netrval na původním přání, abychom umyli taky motor. I zlomeným pádlem mlátil do autobusu, osobně, až z něj utíkala pára. Protože bylo stále hezky, věci nám vyschly a tak jsme je sbalili a nastrkali do autobusu.

V poledne se vrátil Jirka a řekl, že je všechno vyřízené a můžeme jet. Jeli jsme po obědě, a to nejprve do Albertova města, kde jsme měli spoustu času, a tak jsme opět vyplenili místní obchod a pak jsme u nádraží čekali na druhého řidiče, Petra.

Petr měl s proniknutím do A. problémy, protože všechny vlaky byly vyprodané a motorku mu nechtěli půjčit, že prý je to daleko. Tak dojel půjčeným autem do Chambery, tam ho vrátil a než ho vrátil, vlak mu ujel. Tak přijel do A. až v 17:07 (podle prof. Zelí by to byly 2 pro hrochovi).

A potom jsme jeli a jeli. V Chamonix nám Eda st. ukázal, kde je stěna Dru, kde bychom mohli vidět Mont Blanc, kdyby byl vidět a kde ho zasypala lavina³. Když na d Chamonix nejsou mraky, je tam k vidění mnoho horských proslulých vrcholů. Ale je to prý zřídka, protože se ty mraky o ty vrcholy zachytávají.

V sedle nad CH. jsme chtěli nabrat vodu, ale nebyla. Odjeli jsme do Švýcarska a uvařili večeři na tábořišti obce Trier (voda, WC, stříška proti dešti, to vše za 3 Sfr na den, kdybychom tam chtěli zůstat).

Už se stmívalo, tak jsme se narovnali na sedadla a podlahy a jeli a jeli a spali a spali.

Jirka Dominec

16.7.

00:00, 01:00, 02:00 – Švýcarsko

03:00 – Švýcarsko + otočil jsem se ze zad na levý bok

03:30 – Lichtenštejnsko

03:45 – Rakousko

04:00 – Rakousko

04:15 – Rakousko + otočil jsem se z levého boku na břicho

05:45 – zastávka

06:00, 07:00 - Německo

08:00 – zastávka – snídaně + hygiena (s dámskou obsluhou)

10:00 – Rakousko

11:00 – Rakousko + Salzburg

12:45 – Rakousko – Allheim

³ Edu, ne Mont Blanc

13:00 – Rakousko – Linz
 13:45 – Česko (ne moc hezko, ale přesto...)
 14:00 – Česko
 14:03 – Česko + prší, ale svítí sluníčko
 14:12 – zastávka – stále prší (víc), už nesvítí sluníčko
 14:13 – zastávka – stále prší (víc), už zase svítí sluníčko
 14:14 – zase jedeme – prší
 14:17 – bloudíme v mlze – prý u čisté nádrže – oběd – neprší
 14:20 – vaříme čočku (rýži) s landschmidtem (cibulí) – leje
 14:25 – stavíme plachtu
 15:15 – žranice, neprší
 16:15 – odjezd
 16:18 – slepá silnice
 16:20 – vlek odpojen
 16:30 – Česko – jedem – prší + hlásání
 17:00 – Česko – neprší – debata Rokytnické subkomise
 17:30 – Česko – neprší – debata Rokytnické subkomise
 18:00 – Česko – zastávka u benzínky
 19:00 – Českoo
 19:19 – Česko – Praha – „U Koláčků“
 19:42 – Praha, příjezd k Fyzikálu v Cukrovaru – následuje pobíhání, vybíhání, zabíhání, obíhání, ohýbání, vynášení, zanášení, obnášení, přinášení, prostě běžné hrabošení, autobusové na Slovanku zajíždění a nakonec loučení se sebou navzájem a především s letošní velesmutnou vodou, za níž se hned tak tečka nevytvoří.

Ediček

Seznam účastníků

Hana Dlouhá	Na Hanspaulce 7, Praha 6, 160 00	24320164	jiri.dlouhy@czp.cuni.cz
Jana Dlouhá	Na Hanspaulce 7, Praha 6, 160 00	24320164	jana.dlouha@czp.cuni.cz
Marie Dlouhá	Na Hanspaulce 7, Praha 6, 160 00	24320164	
Jiří Dlouhý	Na Hanspaulce 7, Praha 6, 160 00	0603 841304	jiri.dlouhy@czp.cuni.cz
Petr Dlouhý	Na Hanspaulce 7, Praha 6, 160 00	24320164	petr.dlouhy@iol.cz
Ivana Domincová	Rajmonova 1197, Praha 8, 182 00	6890981	jdominec@iol.cz
Adam Dominec	Rajmonova 1197, Praha 8, 182 00	6890981	jdominec@iol.cz
Filip Dominec	Rajmonova 1197, Praha 8, 182 00	6890981	jdominec@iol.cz
Jiří Dominec	Rajmonova 1197, Praha 8, 182 00	6890981	jdominec@iol.cz
Alena Dvořáková	Jankovcova 47, Praha 7, 170 00	8554872	
Jan Faltys	Socháňova 1131, Praha 6, 163 00	3015124	faltys@fzu.cz
Martin Faltys	Socháňova 1131, Praha 6, 163 00	3015124	faltys@fzu.cz
Dana Faltysová	Socháňova 1131, Praha 6, 163 00		
Ivan Gregor	Petra Rezka 3, Praha 4, 140 00	420231	gregor@fzu.cz
Ivan Herynek	Na Pankráci 105, Praha 4, 140 00	421031	herynek@fzu.cz
Eduard Hulicius jun.	Nad Klikovkou 15, Praha 5, 150 00	57211629	hulicius@fzu.cz
Eduard Hulicius sen.	Nad Klikovkou 15, Praha 5, 150 00	57211629	hulicius@fzu.cz
Anna Huliciusová	Nad Klikovkou 15, Praha 5, 150 00	57211629	hulicius@fzu.cz
Jan Kukla	Levá 475/15, Praha 4, 140 00		kukabus@volny.cz
Václav Macek	Machelangelova 20, Praha 10, 100 00	7817187	mackova@fzu.cz
Tereza Šittnerová	U Slovanky 7, Praha 8, 182 00	8592887	sittner@fzu.cz
Aleš Tomek	Čiolkovského 860, Praha 6, 161 00	33210162	
Tomáš Vaněk	Žižkova 386, Kolín 3, 280 00	0603 725336	xtvanek@ftvs.cuni.cz
Lukáš Vomlel	U průhonu 16, Praha 7, 170 00	0602 296 273	

Program letošní vody

30.6.

Autobusem: Praha – České Budějovice
Spaní: kemp při kanále v Českém Vrbném

1.7.

Autobusem: České Budějovice – České Velenice – Štyrská Salza
Voda: Štyrská Salza WW II –III, cca 12 km
Kola: Okolí Salzy
Spaní: kemp cca 2 km nad koncem Salzy ! levný

2.7.

Voda: Štyrská Salza, podobně jako včera
Kola: Okolí Salzy
Autobus: Štyrská Salza – Mojstrana (Slovinsko)
Spaní: kemp Mojstrana

3.7.

Pěšky: Mojstrana – Triglav – Trenta
Autobus: Mojstrana – sedlo Vršič (zde pěší výlet na „Okno“) – Bovec
Kola: sedlo Vršič – Bovec
Spaní: vodácký kemp na soutoku Soči a Koritnice

4.7.

Autobus: Bovec – Trnovo
Voda: Soča nad Bovicem – Trnovo – WW I – III
Spaní: kemp Trnovo

5.7.

Autobus: Trnovo – Venezia – a dále do Francie
Pěšky: prohlídka Benátek
Spaní: v autobuse

6.7.

Autobus: Venezia – Briancon – Barcelonnette – pod St. Paul
Spaní: na divoko pod Saint Paul
Kola: do průsmyku Col de Vars (vybraní jedinci)

7.7.

Voda: Ubaya od soutoku s Ubayette – kus nad Le Lauzet WW I – V
Kola: St. Paul - - Lac de Serre Poncon
Spaní: jako včera

8.7.

Voda: Ubaya „klády“ – jezero Lac de Serre Poncon WW II – VI
Kola: St. Paul – Col de Vars – Guillestre – Embrun – Lac de Serre Poncon

Autobus: St. Paul – Barecelonnette – Embrun – L' Argentiere – Prelles
Spaní: „U motýlářů“

9.7.

Autobus: Prelles – St. Clement – Embrun
Voda: Durance St. Clement – Embrun – WW II – III
Kola: okolo Durance
Spaní: smetiště u St. Clement

10.7.

Autobus: St. Clement – Embrun – Briancon – Le Casset
Voda: Durance
Kola: okolo Durance
Spaní: Le Casset – „U rybníků“

11.7.

Autobus: Le Casset – Briancon a zpět
Pěšky: do sedla Col du Lautaret a zpět
Voda: Guisane – Le Casset – soutok s Durance WW I – IV
Spaní: jako včera

12.7.

Autobus: Le Casset – Col du Lautaret – Col du Galibier – St. Michel – Albertville – pískovna u Landry
Kola: La Casset – Col du Lautaret (2058) – Col du Galibier (2645) – Col du Telegraphe (1570) – St. Paul
Spaní: pískovna u Landry

13.7.

Voda: Isère: Bourg St. Maurice – utopila se nám Dana

14.7.

15.7.

Autobus: Landry – Albertville – Chamonix – Martigny
Spaní: v autobuse

16.7.

Autobus: - Vaduz – Innsbruck – Salzburg – Linz – České Budějovice - Praha